

Katonai eskü

A Magyar Néphadsereg életének leghíresebb ünnepe a *fégyveres erők napja*, amelyen a szabadságharcos elődök emléke előtt tisztelegés és a hadseregbe bevonult ifjú katonák avatása hagyományosan összekapcsolódik. Szombaton délelőtt a szegedi helyőrségben a Zalka Máté lakatnő volt a színhelye az ünnepélyes keretek között megtartott katonai esküknek.

A csapatzászló bevonulása és a magyar himnusz elhangzása után Juhász István alezredes köszöntötte az eskütételhez felsorakozott katonákat, a meghívott társfégyveres testületek, a párt-, állami és társadalmi szervezetek, valamint a csapatzászlót adományozó gazdasági egységek képviselőit, és a megjelent szülőket, hozzátartozókat. Ezt követően Szellő István honvéd, aki a prágai egyetem előfelvételi hallgatója, kilépett az alakzat elé, s szülei társaságában elmondta a katonai esküt, melyet a Szózat hangjai mellett ka-

tonatársainak „kórusa” visszhangzott. Az esküt tett katonákat Popovits József mérnök őrnagy köszöntötte. Beszédében szöjt a haza fégyverés szolgálatának jelentőségéről, a nemzetközi politikai és katonai helyzetéről, s a Magyar Néphadseregnek a Magyar Népköztársaság védelmében betöltött szerepéről, és a szocialista országok katonai erejét egyesítő Varsói Szerződésben elfoglalt helyéről. A beszéd végén elhangzott üdvözlés a katonák hangos „hajra” kiáltással viszonzották.

Az esküt tett katonák nevében Deák Zoltán honvéd tett ígéretet arra, hogy a szolgálatot legjobb igyekezetük és tudásuk szerint látják el. A város fiataljainak képviselőit Tuza Klára, a KISZ Szeged Városi Bizottságának titkára gratulált a katonafiataloknak.

Az ünnepség végén a felavatott katonák díszmenetben tisztelegtek a csapatzászló és az elnökség előtt.

Megnyílt a múzeumi hónap

(Folytatás az 1. oldalról.)

Kiértemelte ezt az állandó kiállítást, hiszen a pártfogolt alkotók nagyszerű hagyományokat alapoztak meg és teljesítettek ki, új hangon szólaltatták meg a parasztság életét, örömeit és gondjait. Az itt született művészi tettek fundamentumai annak a tágabb horizontú alföldi művészetnek, melynek kisebb műhelyei működtek Szolnokon, Kecskeméten, Baján, Debrecenben. Sok szálú, összetett az a képzőművészeti kép, amelyet „alföldi művészet” jelzővel illetünk. De közös bennük a néppel való elköttelezett alapállás, a realiztikus kifejezésmód, az azonosulási szándék, az indulati töltés. Az Alföldi Galéria első lépcsője a most átadott emeleti szint, ahol a kezdetektől a felszabadulásig született művek sorakoznak. A jövőben a földszinti termekben kap helyet az elmúlt negyven esztendő Vásárhelyhez kötődő festészeti anyaga, majd egy időszak kiállításokra alkalmas pavilon megépítésével fejeződik be e komplex létesítmény kialakulása, mely nemcsak több generáció, több művésznemzedék otthona lesz, de tudományos műhely és köznevelődési fórum is. Bár az Alföldi Galéria döntő többségben állandó anyagot mutat be, egy teremben változnak a kiállítások. Most első alkalommal Tóth Menyhért festőművész 46 alkotása látható. Az alkotó 1904-ben született Mórahalmon és öt éve hunyt el. A Miskén élő művészt sok szál kötötte Vásárhelyhez, a felszabadulást követően 1964-ben itt rendezte meg első önálló kiállítását, majd gyakori résztvevője volt az őszi tárlatoknak. Halála után felesége 46 művet a Tornyai János Múzeumnak adományozott. Ezek láthatók most az Alföldi Galéria egyik termében.

Az ünnepi megnyitót követően a múzeumi munkában élenjárókat tüntettek ki. A Szocialista Kultúráért kitüntetést vehette át az államtitkártól Wagner István, a megyei múzeumi hálózat igazgatóhelyettese, Horváth Ferenc régész-muzeológus (Szeged) és Lengyel András irodalomtörténész-muzeológus (Szeged). Kiváló Munkáért kitüntetést kapott Bárány Béláné könyvelési csoportvezető (Szeged), Halmágyi Pál történész-muzeológus (Makó) és Nagy Vera néprajzos-muzeológus (Hódmezővásárhely). Miniszteri Dicséretben részesült Arendt Andorné múzeumi teremőr

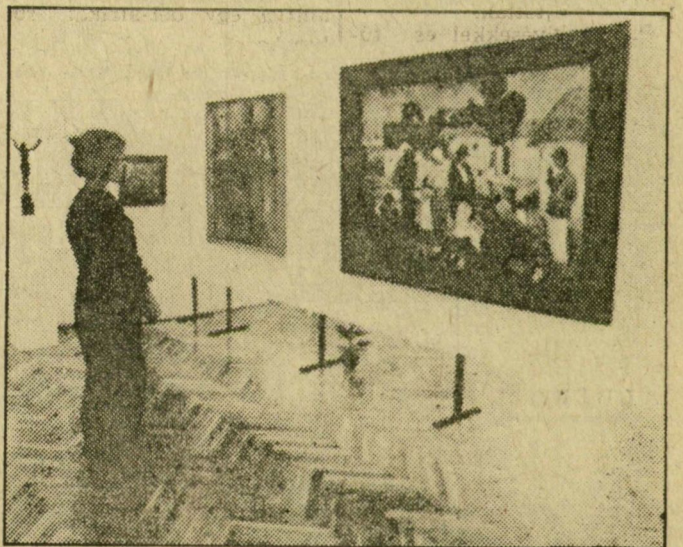
(Szeged), Csákány Béláné múzeumi teremőr (Szeged) és Szabó János restaurátor (Szentes). Jelentős társadalmi munkájáért a Múzeumi Emlékplakettet Trogmayer Ottó megyei múzeumigazgató ezúttal Solymosy Imre mérnöknek, és Bálki Zoltán nyugdíjasnak adta át.

Az ünnepi eseményen ott volt Szabó Sándor, a megyei pártbizottság első titkára, Györi Imre, az Országos Közművelődési Tanács titkára, Papdi József, a megyei tanács elnöke. A programban közreműködött Besenyey Ferenc színművész és a városi vegyes kar Lányi Lajos vezényletével.

A múzeumi és műemléki hónap szegedi rendezvényeit a hagyományokhoz híven profilhaték keretében tartják meg. A májól október 6-ig zajló események a természettudományok jegyében fogantak. Holnapról, keddtől látható a Horváth Mihály je. Fischer Ernő festőműveit Keptárban az a preparátumokból, fotókból, fest-

Drecin József avató beszédét mondja

Enteriőr egy kiállítási teremben

Őszi BNV

Egy soványka díj

Nem olcsó multság a kőbányai vásárvárosban kiállítani. A pavilonokban minden négyzetméter most is ezrekbe kerül a nyitvatartás két hétvégéjén és a hat hétköznapján. A szabadterület ára nem sokkal kevesebb. A reprezentáció helyére egyre inkább az üzlet lép. Nem egyik évről a másikra végbemenő folyamatról van szó. Persze, hogy még vannak ma is patinás, majd húsz éve alig változott termékeket felvonultató vállalatok, a tárgyalókban pihengető vállalati vezetők, jutalomból az időt itt mulató alkalmazottak. A vásárigazgatóság az eseményt megelőző sajtótájékoztatón kérte a napilapok munkatársait, hogy adjanak hangot annak, hogy jó lenne, ha az üzleti ajánlattal érkező vendők a standokon nem a bemutatott őrzőkkel, hanem mindig döntésképes vezetőikkel találkozhatnának. Ha üzletek kötetnek a vásáron, mindjárt nem tűnik olyan soknak a Hungexpónak kifizetendő összeg. Így logikus a következők: piac képes, új, a kereskedelmi vállalatok vagy éppen a fogyasztók által még nem ismert termékekkel érdemes leginkább megtölteni a kiállítóteret.

A vásári katalógusban feltűnően kevés szegedi vállalat neve szerepel. Ennek csak részben az oka, hogy az élelmiszeripar, a nemrégiben befejeződött OMEK miatt ezúttal távol maradt. Hiába kerestem például olyan nagyvállalatok nevét is mint a Szegedi Ruhagyár vagy az Alföldi Bütorgyár.

A hiányzó szövetkezeteket nem is sorolom. Egyrészt dicsérendő ez a takarékoság, másrészt viszont elgondolkodtat, hogy valószínűleg nem volt, amit a sikerreményében mutathattak volna be. Ott van a KSZV kötözőanyagaival, zsákjaival, farmerszövetével, a Szebisz egy szekrényssal

és egy kárpitos garnitúrával, a Medikémia korróziógátló termékeivel, az Universal kozmetikum és hajápoló, festő terméksaládjával. Részben Szegeden készültek a Budalakk, a Panyova, a Pannónia által kiállított árúk. Ezek közül egyetlen egy sem az idén szeptember-októberben siker először. Olyan gyártmányok, amelyeket általában már ismer a piac, de még további, lényeges mennyiségű eladásokra van remény.

Az újdonságok értékének mérője a vásári díjbizottság által adományozott oklevél és szobrocska. Egyre jobb mérce, hisz odaitelésnél mindinkább a termék valós értéke dominál, s nem az egyes vállalat vagy netán tájégség vezetői szemek általi megítélése. Az idén odaitelt 13 nagydíj és 42 vásári díj közül a kisebb értékűkből jutott egyetlen egy Szegeden quártott termékeknek, a Pannónia yerling női bundájának. Ezenkívül a megyébe került még egy nagydíj és a Hódiköt sport-és szabadidőruhája kapta. Talán érdemes megnézni a díjak területi elosztását még egy picit. Feltűnő, hogy Sopronba (1), Győrbe és Pécsre kettő-kettő is került. Ha a megyéket nézzük, egyértelmű Győr-Sopron megye sikere. A Soproni Szőnyeggyáron és az ugyanitt dolgozó Ruhagyáron kívül nagydíjat kapott még a győri Gardénia Csipkefüggönygyár és a Pamutzövő- és Műbörgyár, valamint a Mosonmagyaróvári Fémserelvény Gyár. Idézzünk csak a bíráló bizottság szempontjaitól! „...különös figyelmet fordítottunk az újdonságok exportképességeire, valamint arra, hogy megfelelő-e a quártási háttér, s a termékek színvonala kibírja-e a nemzetközi összehasonlítást.”

Miközben valami mozdulni kezd a hazai ipar állóvízében, Szegedig még alig ér-

nek a rezdülések. Most jöhet az ellenérv: nem iparvidék. Dehát az OMEK-on nem hullott erre a vidékre díjeső. A következő ellenérv lehet, hogy kár a vásári díjak odaiteléséből messzemenő következtetéseket levonni. Ez csak aprópó volt. Hogy nálunk kékik a megújulás, számtalan jel mutatja. Hadd ne soroljam a piaevesztéseket, előregedett termékszerkezetet, ötletihány példáit! Végezetül még egy elgondolkodtató tény: az idén eddig Csongrád megyében egyetlen fillért nem fordítottak innovatív (újító), gyökeres változást hozó beruházásra.

Böle István

Ha leszede, hagy vigye!

Tessék mondani, szabad ez a taxi? — kérdezem Zombón, a Gyümölcsös Szakszövetkezet almáskertje melletti földúton. A kocsiból ötven szállnak ki. Baranyai Sándorné mosolyogva feleli, hogy: Nem. Családi fuvar ez, a férj szokott másodállásban taxizni. Most szombaton dolgozik a munkahelyén, ilyenkor fér a volánhoz a feleség. Egy mázsa almáért jött a két gyerekével. Utasa még sógornőjének a lánya és annak egyéves, „négykézlábos” kicsinye, aki azonnal beleveti magát a határtalan „homokozóba”.

Berta Antal megpakolt kocsiával hazafelé indulóban csak ennyit mond: — Volt egy kis ráérő időm, rászántam a benzint is, így lesz a télen almánk. Iaaz, feleségemmel és nagylányommal Mihályteleken magánházban lakunk, de a kertben zöltséget termelünk. A gyümölcsöt a piacon kéne megvenni. Amilyen almát itt hat-nyolc forintért megkapunk, a boltban vagy a piacon tízennégyre tartják. Aki a „panelből” jött, annak a szedésen kívül akad más szereznivalója is. A „zsákmányt” jó helyre kell

vinni, mert a garázsban vagy a spájzban kifújja magát a gyümölcs. Egy lánánál többet nem érdemes egyszerűen otthon tartani. Juhász László két lányával meglátogatta Tompán a mamát, egyben az almáját is jó helyen tudja. A feleség a hét hónapos babával otthon várja őket. Főzi az ebédet a „megfáradt dolgozóknak”. Három gyermeknek három mázsa alma — ez a szabnapra kitűzött cél. A teljesítésnek semmi akadály.

Immár két hete tart a városiak kordában tartott roham, a tsz húsz hektáros almáskertjében. Hétköznap 8-10 kocs, hét végén 50-60 is megjelenik itt. Már harmadik éve csalogatják így a városi munkaerőt — sikerrel. A tapasztalatokból okulva, később hirdettek az újságban, mivel anélkül is sokan jöttek. Sikerült elkerülni a tavalyi tumultust, amikor négy száz kocsinyi ember rohanta meg őket egyetlen hét végén. Más községekben is előfordult hasonló az idén. Úgy látszik, mindenki a saját káran képes csak tanulni.

Tóth Szeles István

Búcsú Tápén

Ok itt a képen az öcsényiek, a búcsúra, avagy a hagyományörző együttesek találkozója meghívott hat együttes közül az egyik. Amikor Tápén jártunk, még nem állt a bál (a dizsi este kezdődött), de a két színpadon már „műsoroztak” a néptáncosok, a bábosok, a színjátszók, a zenészek. A Mihály-napi tápai vásártér roppant forgalmas volt. Az idén a kulturális programok szervezője-gazdája, a Bartók művelődési központ nem szedett helypénzt, nem erőszakolták azt sem, hogy csakis népművészek foglalják el a standokat. Így aztán — akár a korábbi években — bogozhatatlan keveredésben volt ott „minden, ami kell”. Búcsú, avagy vásárfia nélkül aligha tért haza bárki. Gyereköröm, felnőttség, giccsparádé és művészet, pónió és körhinta, sport, kóruskoncert, „munkakutya”- és divatbemutató, néptánc és diszkó — úgy tűnt, békésen megfértek. Mint a búcsúban...

